

[Ministeren for familiens anliggender.]

disse flere penge og skal administrere dem over for de grupper, der her er tale om, bl. a. folke- og invalidepensionister og enlige forsørgere. Hvordan skulle pengene komme fra disse steder ind til mødrehjælpsinstitutionen? Vi foreslår det, at det skal være kommunerne, der skal løse opgaven, og på den måde tror vi pengene er mere retfærdigt fordelt og også mere rimeligt.

Blandt de ting, man også har drøftet intenst, er en social ydelse til den enlige moder, en ydelse, der omtrent skulle dække den enlige moders egen eksistens. Jeg vil gerne slå fast, at jeg tror, det er en meget stor belastning for mange enlige mødre med spædbørn både at passe barnet, passe hjemmet og passe et arbejde, og jeg mener derfor, at man meget nøje må overveje, om vi ikke kan finde udvej for at hjælpe disse enlige mødre, der har behov for at være hjemme og passe deres eget barn.

Man har i udvalget i forbindelse med samrådet set på forskellige tal, og der er for familieministeriet forelagt resultatet af en undersøgelse af, hvordan man kunne hjælpe enlige mødre f. eks. gennem en social ydelse lig med folkepensionens grundbeløb i op til 4 måneder — en grænse, man ikke har grebet ud af den blå luft, men som man er kommet til igennem en undersøgelse, kvindekommissionen har ladet foretage på Københavns universitet. En sådan 4 måneders ydelse til den enlige moders egen eksistens må man regne med kommer til at koste omkring 25 mill. kr., idet man går ud fra, at kun halvdelen af de enlige mødre har behov for og lyst til at gøre brug af en sådan ordning. Resten, tror vi, vil enten foretrække at være halvdagsbeskæftigede eller vil fortsat helt forblive på arbejdsmarkedet og så lade andre passe barnet. Hvis alle enlige mødre skulle have denne sociale ydelse, ville det altså koste 50 mill. kr. årligt, og man må naturligvis også overveje, om det var en udvej, men i det øjeblik man åbnede mulighed for, at alle enlige mødre fik hjælpen, måtte man jo sige til dem, der gjorde

brug af institutionerne, at de måtte betale fuldt ud, hvad det kostede at have barnet dér.

Jeg har i udvalget lovet at foranledige nedsat et hurtigtarbejdende udvalg, som skal se på spørgsmålet — med henblik ikke bare på de enlige mødre, men også på andre grupper; her er bl. a. nævnt mødre, som går hjemme, og som også kan have problemer; i udvalget har man nævnt grupper som den enlige far eller unge under uddannelse. Jeg mener, at også disse grupper har krav på, at vi undersøger deres forhold nærmere i dette udvalg.

Reglerne om barselhvile har givet anledning til en dybtgående drøftelse af muligheden for at få etableret en kollektiv finansiering af barselhvilen, således at der kom til at gælde andre regler end dem, der findes i lovforslaget. Som det er for øjeblikket, står vi jo jævnlige over for, at gravide kvinder kommer ud for diskrimination på arbejdsmarkedet på grund af den situation, de befinder sig i, og det kan ikke være rimeligt. Jeg har lovet udvalget, at vi overlader til socialreformkommissionen at finde ud af, om der er muligheder for en kollektiv finansiering.

Endvidere må socialreformkommissionen se nærmere på de medhjælpende hustruers dagpenge, som man i udvalget har ment er for små.

Moderskabsydelsen vil, som det fremgår af lovforslaget, koste 48 mill. kr. minus statens udgifter til mælkekort, det vil sige 9 mill. kr. Det er penge, som vi mener er givet godt ud. Vi mener, at den moderskabsydelse, der foreslås i lovforslaget, bør være generel, således at alle familier med et nyfødt barn får denne hjælp, som delvis skal dække de udgifter, der følger med at føde et barn.

Hvis vi skulle følge fru Lis Møllers forslag om at undlade at give moderskabsydelse til familier med højere indtægter, må man vel gå ud fra, at det kriterium, der hidtil har været gældende for mælkekortene, nemlig sygekassegrænsen, også fremtidig